

AYDINLANMA

Emre KONGAR

ekongar@cumhuriyet.com.tr
www.kongar.org

Ceylanlar Nereye Koşuyor?

Ceylan doğanın en zarif yaratıklardan biridir...

Belki de bu nedenlerle **Ceylan** ismi bende önyargılı bir sempati oluşturmuştur bu adı taşıyanlara karşı.

Hele bir de bunlar sanatçısalar...
Hele hele başarıları uluslararası çevrelerde kabul görmüşse...

Ve üstüne üstlük bir de evliyseler...
İşte o zaman orada bir olağanüstülük aramak ve "**Ceylanlar nereye koşuyor?**" diye sormak gerekir!

Ceylanlar sanata koşuyor:

Güzelliğe...
Yaratıcılığa...
İnsanlığa katkıya...
Ve başarıya!

Ebru Ceylan:

Bir fotoğraf sanatçısı.

Nuri Bilge Ceylan:

Sanatı uluslararası jüri tarafından da kutsanmış bir film yönetmeni.

Türkiye önce, Ceylanlar'dan **Nuri Bilge**'yi tanıdı...

Ebru ise onun oyuncularından ve senaristlerinden biri olarak duyuldu.

Oysa **Ebru Ceylan**, bir oyuncu ve bir senarist olmaktan öte, aynı zamanda çok değerli bir fotoğraf sanatçısı.

Ben kamuoyunun aksine, önce **Ebru**'yu, sonra **Nuri Bilge**'yi tanıdım...

Elbette adlarını duymaktan değil, "*şahsen tanışmaktan*" söz ediyorum:

Çağdaş Eğitim Vakfı'nin, içinde benim de yer aldığım bir projesi için sevgili dostum **Berrin Yoleri** ile **Cumhuriyet**'e fotoğrafımı çekmeye gelmişti.

Stajyer bir üniversite öğrencisini andıran bu genç kızın kim olduğunu ancak gazeteden ayrıldıktan sonra anladım...

Ve tabii çok utandım.

Şimdi her karşılaşmamızda kendimi hâlâ ezik hissediyorum!

En son **Teşvikiye**'deki **Milli Reasürans Sanat Galerisi**'nde iki gün önce açtığı sergide karşılaştık...

Ve eserlerine bakarken fark ettim ki, "*insana odaklanmak*" sadece **Nuri Bilge Ceylan**'ın değil, **Ebru Ceylan**'ın da sanatının temel ögesi!

Nuri Bilge Ceylan sinemasını Türk sinemasının gelişme çizgisi içine oturtursak, onu **Ömer Lütfi Akad** sineması ile **Yılmaz Güney** sinemasının yenilikçi ve özgün bir sentezi olarak niteleyebiliriz.

Sinematografik açıdan **Yılmaz Güney**'in görsel zekâsını ve **Ömer Lütfi Akad**'in etkileyici üslubunu almış, kendi kişiliğinin ve sanatının öğeleriyle bütünleşmiş, Türkiye gerçeğinde güncelleştirmiş.

Üstelik sinema sanatının simgesi olan Cannes'dan ödülleri alarak kendi sinemasının özgünlüğünü ve başarısını tescil ettirmiş.

Ebru Ceylan'ın "**Dünya içimde karanlık oyunlar oynuyor anne!**" adını verdiği sergisi esas olarak çocukların dünyasını yansıtıyor:

Ne yazık ki karanlık ve acılı bir dünya bu...

Ama sanatçı belki de bu karanlık ve acılı dünyayı dengelemek için doğa fotoğraflarıyla çeşitlendirmiş sergisini.

Bunlar arasında özellikle dört fotoğraf beni çok etkiledi:

Uzakta bir at, ağaçlar arasında bir köpek, bir köpek silüeti ve perdeleri uçan bir pencere:

Sanatçı, durağanlıkla hareketliliği bütünleştirmiş doğanın güzelliğinde.

Çocuk fotoğraflarında ise hep bir saklanmışlık, bir kaçış, bir gizemli hava var...

Ve acı!

Serginin açılışında **Nuri Bilge Ceylan**'la ayaküstü kısa bir sohbet olanağı buldum:

Keyfi yerindeydi...

Her zamanki "*cool*" havasıyla (biliyorum yabancı bir sözcük ama, "*sakin*", "*serinkanlı*", "*soğukkanlı*", "*ağırbaşlı*", "*yakışıklı*", "*hoş*" gibi kelimeler onu anlatamıyor) "**Bir Zamanlar Anadolu**'da'nın Fransa'da o gün gösterime girdiğini ve gelen ilk haberlere göre ilginin beklenenden iyi olduğunu söyledi.

Ceylanlar "**Tutkuyla sevdikleri, yalnız ve güzel ülkeleri**" adına koşuyor!

Ebru'nun sergisine, **Nuri Bilge**'nin filmine gidin, Ceylanlar'ın bu koşusuna siz de tanklık edin:

Milli takım maç kazandığında hissettiğiniz duyguları yaşayacaksınız!